

Овчарекиятъ кавалъ.

Слѣдъ изпита ние отидохме на село.

Плтувахме съ желѣзницата. По пжтя не отдѣляхъ очи отъ прозореца. Любувахъ се на зеленитѣ поля, на далечнитѣ села, на боситѣ селски дѣца. . .

Въ село стигнахме привечеръ. Бѣ почнало да се стъмнява. Късно бѣше за разходка. Седнахме да вечеряме. Отъ отворенитѣ прозорци лѣхаше приятната миризма на чубрицата и други полски трѣви. Надъ ламбата се виеха пеперудки, мухички и комари. Въ гората, задъ рѣката, се носѣше пѣсенъта на славея.

Слѣдъ вечерята ние съ сестра си излѣзохме на терасата и слушахме пѣсенъта на славея. Мълчимъ и слушаме. Само сестра ми сегизъ-тогизъ извикваше:

— Колко е хубаво!

И дълбоко въздишаше, сѣкашъ не можеше да се надиша на чистиятъ и прохладенъ въздухъ.

— Хайде, дѣца, да спите вече, — рече мама като дойде при насъ на терасата, но и тя поостана малко да се полюбува на хубавата природа.

Прѣзъ нощъта азъ спяхъ сладко. Нищо не сънувахъ. Забравихъ даже кждѣ стъмъ и какво става съ мене: